

CAPÍTOL 6. PERILL DE DESNONAMENT

La postguerra va ser molt dura per a tothom, i la Unió Atlètica d'Horta no va ser una excepció. Nou anys després de la fi del conflicte bèl·lic, el 1948, el club va viure, potser, la situació més crítica de la seva història, ja que va estar a punt de quedar-se sense el seu estimat camp de Feliu i Codina. Els propietaris dels terrenys, la família Ramis, van presentar als jutjats una citació de desnonament. La cèdula de desnonament va ser un cop molt dur per a la Unió Atlètica d'Horta. De cop i volta, una citació judicial l'obligava a abandonar el recinte.

Afortunadament per a l'equip hortenc i per al futbol del barri -ja que en el camp hi jugaven un munt d'equips- el problema es va poder resoldre, perquè, a l'últim moment, quan ja tot semblava perdut, l'Ajuntament de Barcelona va comprar el Feliu i Codina. Tot va començar el 1947, quan la família Ramis, propietària i arrendatària dels terrenys, va fer una oferta de venda a l'Horta. Però els dirigents del club -que pagava 300 pessetes de lloguer mensual- van desestimar la proposta, ja que consideraven perillós embarcar-se en aquesta operació i preferien deixar les coses com estaven. Això no va agradar als amos, que, molestos per l'actitud del club, van decidir fer-lo fora de les seves propietats.

El 30 de desembre d'aquell any, la senyora Adelaida Matas, viuda de Ramis, i els seus dos fills, Ernest i Miquel, van presentar un recurs al jutjat per no renovar el contracte de cinc anys que expirava el 30 de juny de 1948, en el qual es disposava que l'entitat hortenca era la usufructuària del camp, tot i que, en principi, les dues parts havien firmat un acord pel qual es prorrogava el contracte dos anys més. Al febrer es va fer efectiva la petició de desnonament. El president de l'entitat, Antoni Prats i Durany, va apel·lar immediatament i va començar un llarg procés als tribunals. Evidentment, si la família Ramis hagués guanyat el judici, la situació de l'Horta hauria passat a ser dramàtica.

El 16 de desembre de 1948, el Jutjat de Barcelona va fer pública la seva decisió, que no era altra que portar a terme el desnonament en un període màxim de 15 dies. L'Horta havia perdut la primera batalla, però no eslavava disposat a perdre la guerra, i, lògicament, va apel·lar. En primer lloc, va demanar que se li concedís una pròrroga de sis mesos en comptes de les dues setmanes estipulades en la sentència. La petició era lògica, ja que el desnonament arribava enmig de la disputa de la Lliga. La junta va al·legar davant dels jutges que el club s'exposava, fins i tot, a una greu sanció per part de la Federació Espanyola, que podia haver provocat la desaparició de l'entitat. Aquest recurs no va prosperar. A partir d'aquest moment va haver-hi un llarg litigi judicial, amb resolucions de tota mena.

Però, miraculosament, l'equip va poder seguir jugant al Feliu i Codina. I mentre això passava, l'Horta anava fent tot un seguit de gestions davant de l'Ajuntament de Barcelona per demanar-li ajuda. Una ajuda que no podia ser altra que la compra dels terrenys per part del consistori, cosa que, sortosament, es va portar a terme l'any 1953. D'aquesta manera va començar una nova etapa per a l'entitat hortenca, que es va convertir així en llogatera d'un camp municipal. L'ajuntament només va posar una condició: comprava els terrenys, però deixava a càrrec de l'Horta el manteniment de totes les instal·lacions, que van ser valorades pels pèrits del Col·legi Oficial d'Arquitectes en unes cent mil pessetes. En el contracte signat el 1953 entre la Casa Gran i l'Horta s'especificava que el club passava a tenir "el mantenimiento y uso para toda la vida".